

Con xin lỗi

Tôi đến với em bởi lòng thương và cũng có một chút gì đó là tham vọng. Em là cô gái Hà thành, tôi một anh chàng tỉnh lẻ, bên ba nơi đất khách quê người đã gần chục năm nhưng vẫn tay trắng. Tôi quen em ở một quán bar phố Tạ Hiện, em đẹp, một vẻ đẹp bình dị, không chút cầu kì, trang sức, một đôi mắt buồn...tôi có cảm tình với em mà thực ra em quyến rũ tôi trước thì đúng hơn, nhưng không sao, tôi vẫn thích.

Chúng tôi yêu nhau đơn giản chỉ trong một vài tin nhắn tán tỉnh, em dễ dãi, chỉ vài ngày là có thể lên giường ái ân với tôi, em chẳng còn gì, tôi nhìn em bằng ánh mắt đầy khinh miệt nhưng không sao tôi vẫn muốn bám trụ lại Hà Nội nên tôi cần lấy được một người vợ như em. Lúc đầu là như thế, tôi tham lam và hồ đồ đến mức chỉ hỏi em về gia đình, công việc, chỗ ở của em là muốn có tất cả ngay..tôi không dò xét xem đó là nói thật hay nói dối, em đồng ý lời cầu hôn của tôi trong ngày tháng ngắn ngủi của tình yêu, nhà em có 2 chị em gái, tôi càng muốn làm nhanh chuyện đó, tôi đã chán ngấy cái cảnh đi ở trọ, sống một cuộc đời cơ cực. ừ thì cũng không phải em cho tôi một nghề nghiệp gì ổn định nhưng cái tôi có được là một căn hộ ở đất Hà thành, tôi sẽ hãnh diện mà về quê khoe với họ hàng tôi lấy vợ Hà Nội sau bao năm bên ba.

Đến ngày tôi muốn về thăm bố mẹ em và đưa em về ra mắt gia đình tôi, tôi mới hiểu tại sao em dễ dãi với tôi như thế! Em đã có chồng và một con trai. Hai người li hôn được 2 tháng kể từ ngày em quen tôi. Tôi chết lặng trong sự nhục nhã, tôi đã bị lừa, mà cũng không phải, tôi thấy những thằng đàn ông tham vọng và hồ đồ như tôi đáng bị như thế! Tôi bước ra khỏi cuộc tình trong thời gian ngắn, đó là quãng thời gian tôi nằm dài và nghĩ suy về số phận, chỉ là một tuần, tôi quyết định quay lại gặp em. Tôi đã quá nghèo, giờ lấy ai là gái chưa chồng mà được như em cũng khó, về quê thì không đành, ở lại Hà Nội mà xây dựng cơ đồ thì bao giờ cho đến! tôi chậc lưỡi...kệ..có lẽ là số phận, điều quan trọng giờ là tôi làm hài lòng ba mẹ tôi.

Cũng may sao, thằng bé có vài nét giống tôi, mắt híp, cái đầu tiên người ta nhìn vào không hề nghi ngờ gì về mối quan hệ bố con. Tôi đưa em về ra mắt bố mẹ và cậu con trai mà tôi coi là của mình! Trong một thái độ xin bố mẹ tha lỗi vì chót có con với em nhưng vì công việc qua bận không thể cưới

được nên giấu bố mẹ vì sợ bố mẹ buồn. Cũng không nghi ngờ gì, bố mẹ tôi cũng là những con người nhân đạo, tôi nói đó là con tôi, thằng bé 1 tuổi ấy, bố mẹ tôi tin và tổ chức một đám cưới linh đình.

Một năm sau, em sinh cho tôi một nàng công chúa xinh xắn, đáng yêu, em có nhà riêng nên tôi đón mẹ về chăm sóc con dâu, rồi bố tôi cũng thường xuyên tới Hà Nội. Tôi chỉ là một anh đầu bếp cho nhà hàng nhỏ ở phố Tạ Hiện, vợ tôi là kế toán của một doanh nghiệp tư nhân, cuộc sống cũng ổn vì tôi đã thoát cái cảnh thuê nhà, chui rúc như mấy con chuột. Trong lòng tôi mong em sinh một bé trai nhưng không được, ai cũng nghĩ rằng tôi đã có đủ trai lẫn gái, tôi đâu dám tâm sự gì...

Bố tôi quý thằng bé, yêu chiều nó...khi nó 4 tuổi, bé gái của tôi cũng lên hai. Ông chiều cháu nhưng tôi vẫn nhận ra sự phân biệt giữa bé trai và bé gái. Ông chiều cậu quý tử ra mặt, còn ít khi ông ngó ngang đến đứa con gái bé bỏng của tôi. Tôi đau đớn vô cùng, nhưng giờ tôi biết làm sao. Đã nhiều lần tôi yêu cầu em sinh thêm một bé trai cho tôi, nhưng cả gia đình tôi phản đối, họ sợ tôi không đủ kinh tế nuôi ba đứa trẻ.

Tôi già đi, mất ngủ nhiều. Biết bao đêm tôi suy nghĩ, ông nội nào cũng thích cháu trai, đó là người nối dõi tông đường, yêu chiều nó hết mực..nhưng đau đớn thay nó đâu phải con trai tôi, đứa con gái bé bỏng của tôi mới là cháu của ông bà. Tôi vẫn lặng câm, không dám nói ra sự thật bởi tôi đã dựng lên một câu chuyện quá kinh khủng khi muốn đạt được mục đích của mình. Giờ tôi ước ao, quay trở về ngày xưa, tôi sẽ cho mình hai sự lựa chọn: một là tôi vẫn yêu em nhưng không hề nói dối bố mẹ tôi, họ sẽ phản đối nhưng tôi vẫn cưới em và chấp nhận xa bố mẹ một thời gian, hai là tôi từ bỏ em, đến với một cô gái khác, cuộc sống sẽ rất vất vả nhưng tôi sẽ không bị khổ tâm như thế này. Nhưng ước làm gì nữa, thời gian đâu có quay trở lại để cho ta lựa chọn một quyết định đúng đắn trong cuộc đời...có lẽ tôi đã sai!

Ngày ông ra đi, đó vẫn là một bí mật đau đớn. Tài sản ông chẳng có nhiều nhưng di chúc ông để lại hoàn toàn cho cháu trai mà không phải cháu gái. Tôi khóc khi nhìn con mình, tôi đã hứa yêu thương nó như con đẻ mà giờ sao tôi hèn nhát thế! tôi ghét nó vô cùng, nó như một cái gai trong mắt tôi, mỗi khi nó ương bướng, tôi sẵn sàng đánh nó, tôi chưa gặp bố nó một lần nhưng tôi xúc phạm vợ tôi và thằng bé...nó quá trẻ con, đâu hiểu gì, nó cũng không thể biết sao bố mình lại ghét mình như thế!

Người ta thường đốt vàng mã cho những người ở thế giới bên kia, hàng năm tôi cũng gửi cho bố nhiều thứ...nhưng lần này tôi đã quyết định gửi ông một lá thư về sự thật nghiệt ngã ấy!

“P/s: bố sẽ rất đau đớn khi đọc xong bức thư này nhưng mong bố hãy tha thứ cho con một lần!”

Tôi thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều lần, tôi tin bố sẽ bỏ qua cho tôi, giá như tôi nói sớm điều này thì con gái tôi sẽ có trọn vẹn tình yêu thương của ông nội. Tôi đã hiểu ra một điều “Đáng sợ nhất không phải là sự thật đau đớn vì đau đớn nào rồi cũng đi qua, mà đáng sợ nhất là sự dối trá mà lại làm con người ta tưởng như đó là sự thật rồi sống theo cái sự thật ghê tởm ấy!”.